

„O poveste cu o inimă mare, caldă, sălbatică“ Frank Cottrell-Boyce

JANINA RAMIREZ

MISTERUL RUNELOR

ILUSTRĂȚII DE DAVID WYATT

În căutarea Marii Comori

Alva fugea mâncând pământul. Alerga atât de iute, încât vântul îi şuiera pe lângă urechi, iar şuvițele de păr roșcat îi biciuiau fața. Se furișa asemenea unui lup. Era invizibilă. Era puternică. Cel mai înalt munte din Kilsgard, Degetul Uriășului, se ridica înaintea ei printre cețurile dense. Spre stânga, o mulțime de stânci abrupte se înălțau deasupra apelor furioase și întunecate ale râului ce se spărgea de pietre. Era mai rapidă decât apa. Mai iute decât vântul. Un singur pas greșit și Alva ar fi devenit una cu apa, una cu vântul. Trebuie să fie sigură pe picioare. Trebuie să nu cadă.

Crengi ascuțite îi zgâriau pielea picioarelor desculțe, pe când zdrobea covorul pădurii de sub încălțări. Nu era timp de văicăreli. Acum avea nevoie de mintea unei luptătoare. Trebuia să prevadă totul și să fie pregătită pentru orice. Lupul Fenrir, tovarășul credincios al fetei, continua să alerge înaintea ei, atingând frunzele cu labele, fără pic de zgomot,

în vreme ce blana-i argintie scânteia când și când în lumina lunii. O conducea într-acolo unde trebuia să ajungă.

Dar în timp ce încălțările de piele țopăiau din piatră în piatră și din creangă în creangă, dintr-odată pădurea îi scoase în cale o mână noduroasă. Alva își prinse piciorul într-o rădăcină, iar clipele începură să se scurgă tot mai încet. Se prăbuși la pământ, și-n clipa următoare văzu cum marginea unei prăpăstii ajunge să cuprindă întregul orizont. Vuietul râului devenea asurzitor, în timp ce inima fetei bubuia nebunește, gata să-i sară din piept. Vedea cum râul se cască spre ea precum o gură înspăimântătoare, iar Degetul Uriașului rămâne tot mai sus, deasupra capului ei, întunecat. Fata se prăbușea.

Bum! Bum! Bum!

Alva se ridică deodată în capul oaselor pe salteaua ei din paie. Nu o înghițise apa. Era acasă. Sudoarea i se prelinse pe trup ca un giulgiu. Focul sclipea încă portocaliu, și în lumina lui îi văzu pe cei dragi din familie agitându-se, tulburați de bubuiturile puternice în ușă.

— Pe oasele lui Thor! striga acum unchiul Magnus.

Frățiorul ei, micul Ivan, începu să urle de supărare că fusese trezit din somn, în vreme ce mama lor, Brianna, încerca să-și liniștească odorul, strângându-l în brațe.

— În numele tuturor zeilor, ce poștești? se răsti iarăși Magnus, înfășurându-și umerii în pelerinele de lână.

Alva putu zări prin penumbră cum numeroasele cicatrice căpătate în urma bătăliilor îi brăzdau spatele, dar își întoarse iute privirea și se ghemui lângă mama sa, care-și încolăci brațele albe și lungi în jurul fetei.

— Magnus! răsună o voce dindărătul ușii groase de lemn. Chiar acum se pune în scenă o saga în sala cea mare*! Căpetenia** Erik zice că avem nevoie de tine.

— Câte ceasuri sunt? întrebă Magnus, în vreme ce deschidea ușa, iar în prag zări doi cavaleri cu săbii. Și de ce-ați venit în casa mea înarmați cu fierătaniile alea?

* În original, *hall*. Vatră a satului și reședință a conducătorului unui ținut, reprezenta cea mai impunătoare construcție a unei așezări nordice. De obicei având o singură încăpere foarte mare, o astfel de sală găzduia deopotrivă ospete și petreceri, judecăți, consilii de război. (*N. trad.*)

** În original, *jarl*. Vezi glosarul de la final. (*N. trad.*)

— Iertare, dar să știi că-n noaptea asta primejdia plutește-n aer. Vei afla mai multe după ce ajungem împreună în sală. Foarte curând se vor ivi zorii.

Unul dintre cei doi bărbați își vârî în colibă chipul tânăr, încadrat de barbă, și dădu cu ochii de Alva, Brianna și Ivan, ghemuiți unul într-altul în fundul încăperii.

— Vă cerem iertare că v-am trezit pe toți. Avem nevoie de Magnus, dar nu vă faceți griji. Voi puteți merge înapoi la somn.

Alva, abia ieșită din mrejele visului, se înfioră la vederea acelor zdrahoni în armură care le tulburau liniștea și siguranța căminului. Se ghemui și mai aproape de mama ei, trăgându-și învelitoarea peste ea.

Văzând îngrijorarea de pe figurile celor doi bărbați, Magnus se îndreptă către locul unde-și ținea cizmele și începu să se încălțe.

— O să iau și pasărea cu mine. Ne-ar putea fi de folos.

Îl apucă pe Hraf, corbul îmblânzit, de pe stinghia de lângă ușă, și îl așeză delicat pe umăr. Hraf își înfoie penele și croncăni somnoros. Alva simți o împunsătură de gelozie față de pasăre, fiindcă, în ciuda frigului și a întunericului, și-ar fi dorit să-și poată însoți și ea unchiul, ca să descopere ce se petrecea în sala cea mare.

— Încă nu e vremea să vă treziți, le spuse molcom unchiul alor săi. Voi trei ar trebui să mai dormiți puțin,

fiindcă-n curând pungașul acela mic de Ivan se va trezi și va face un ditamai tărăboiul, urlând după mîncărica de dimineață.

De parcă ar fi citit gândurile fetei, întâlni privirea Alvei și adăugă:

— Trebuie să mergeți cu toții înapoi la culcare.

Apoi, bombănind ceva nedeslușit spre cei doi cavaleri*, trânti ușa în urma lui, iar Alva auzi cum glasul i se îndepărtează pe uliță.

— Magnus are dreptate, spuse Brianna strângându-și fata la piept încă o dată, înainte de a o îndemna să se întindă la loc pe saltea. Nu strică să ne mai odihnim un pic. Măine vreau să faci niscaiva treburi foarte importante pentru mine. Unde mai pui că va trebui să-l ținem ocupat pe năpârstocul ăsta, continuă ea arătând spre claiă de păr roșcat de pe scăfârlia micului Ivan.

Frățiorul Alvei adormise deja, iar acum Brianna își încolăcea trupul în jurul lui.

Calmul se așternu asupra familiei și-n scurtă vreme sforăielile încete ale Briannei ajunseră să se întrepătrundă ritmic cu cele ale lui Ivan. Dar Alva era cât se poate de trează. Coșmarul i se întipărise în memorie, iar inima continua să-i bată foarte tare în piept. Își văzuse oare propria moarte? Poate că zeii îi trimiteau un avertisment.

* În original, *karls*. Vezi glosarul de la final. (*N. trad.*)

Nemișcată, cu ochii închiși, își închipui în beznă că este un corb ce planează asupra așezării Kilsgard, strecurându-se în sala cea mare și asistând la discuția dintre unchiul său și căpetenia Erik.

Dacă se gândea la expresiile de pe fețele zdrahonilor, îi era limpede că aduseseră vești rele, vești despre primejdii și împrejurări înfiorătoare. În Kilsgard se petreceau lucruri grave, iar mintea ei începea să făurească diferite scenarii. Oare le era atacat orașul? Oare căpetenia pășise ceva? Alva înțelegea prea bine că nu era înțelept să cedeze ispitei de a afla mai multe, dar își dorea din tot sufletul să știe ce se punea la cale. Mama ei ar fi fost supărată la culme dacă, trezindu-se, ar fi băgat de seamă că fiica ei a dispărut. Dar trebuia să-și asume acest risc. Trebuia să-l urmărească pe Magnus. Trebuia să cerceteze, să vadă cum stau lucrurile. La urma urmei, asta era ea: un soi de investigator.

În timp ce se străduia să coboare fără zgomot de pe saltea, paiele dinăuntru foșniră, iar câteva chiar trosniră. Alva își ținu respirația, dar, din fericire, mama și fratele ei sforăiau în continuare. Își luă mantia din cui, se înfodoli în ea, după care își strecură picioarele în încălțări. Se mișcă în liniște prin odaie, ocolind cu grijă bucățile din pardoseală despre care știa că ar putea scârțâi, și se aplecă să caute ceva sub masă. Acolo, pe o pătură groasă din lână, lupul ei drag, Fenrir, dormea dus. Își apăsă obrazul de botnița lui și îi șopti: „Fen...”

Pleoapele animalului se deschiseră de îndată, lăsând la iveală două pupile negre, înconjurate de inele albastre ca marea. Dându-și seama că dinaintea lui se afla Alva, de bucurie Fenrir începu să lovească frenetic podeaua cu coada.

— Ssst! făcu ea, prinzându-i coada cu mâinile, ca să acopere zgomotul. Vino cu mine, lup prostuț ce ești.

Alva se ridică, iar Fenrir o urmă în liniște, pășind delicat pe paiele răspândite pe podea.

Ușa scârțâi puternic atunci când o deschise. Ținându-și respirația, Alva își întoarse capul pentru a vedea dacă băgase careva de seamă. De sub perdeaua de păr roșcovan a mamei, fratele cel mic se holba la ea.

— Întoarce-te la somn, Ivan, îi șopti blând.

Băiețelul își ținu o clipă privirea pironită într-a ei, după care închise ochii. Deși panica i se prelingea prin vene precum gheața topită, Alva se strecură pe ușă. Se pomeni într-un ger de crăpau pietrele, în beznă, iar Fenrir pufni îmbufnat, de parcă ar fi vrut să-i arate că nu-i plăcea nicidecum afară.

— Haide, Fen! zise fata, îndreptându-se cu pași repezi în direcția mării săli.

Doar lucirea argintie, palidă, a lunii aflate în primul pătrar lumina contururile caselor, însă fata știa drumul fără a avea nevoie să-l vadă. Alva locuise dintotdeauna în acest oraș, cunoștea fiecare străduță, fiecare om, absolut tot ce se

petrecea între zidurile Kilsgardului. Treaba ei era să știe lucruri. Fie că era vorba de o găină rătăcită, fie de un gard dărâmat, de vreo ceartă legată de o datorie, poate de vreun mesaj tainic pe care și-l vor fi trimis doi îndrăgostiți... Alva avea ochi pentru toate cele.

Pasiunea fetei de a cerceta mistere fusese hrănită de unchiul ei. Magnus bătuse lumea în lung și-n lat, ajungând să cunoască tot mai multe cu fiecare dintre cele patruzeci de ierni ale vieții sale. Știa o sumedenie de amănunte despre tot felul de lucruri și putea alege cu mare abilitate informațiile de care avea nevoie. Dar Alva știa mai multe decât el despre un singur lucru – Kilsgard – și tot ce se petrecea între zidurile cetății. Putea trece neobservată, putea să se ascundă îndărătul tufișurilor, putea să se strecoare printre ruine. Îi cunoștea pe locuitori ca pe propriul buzunar. Așadar, cum să nu fie treaba ei să afle ce se întâmpla chiar acum în sală?!

Acea sală, acel mic oraș și oamenii care trăiau acolo erau tot ce cunoscuse Alva vreodată, iar ei i se părea minunat. Kilsgard avea și un port, în care puteau acosta până la douăzeci de corăbii atunci când bărbații se pregăteau să pornească într-o escapadă, așa cum le șade bine vikingilor. Colibele locuitorilor erau plăcute și călduroase chiar și în iernile cele mai aspre. Curțile lor, din care răzbătea gălăgia iscată de găini, porci și oi, se înșiruiau una lângă alta, astfel că pentru Alva era floare la ureche să sară gardul ca să ajungă

la casele prietenilor ei ori ca să se strecoare în pădure. Toată lumea spunea că dorința neostoită de aventuri a fetei o va face să dea de belea. Și toată lumea era de părere că Soarta nu putea să o cruțe la nesfârșit.

Doar că toți localnicii dormeau la acea oră, singurele licăriri de lumină venind din sala cea mare – Meginsalr. Era căminul căpeteniei, casa lui Erik, vatra așezării. Strămoșii săi se număraseră printre părinții fondatori ai cetății, iar aceștia descindeau direct din zeul Odin.

Chiar dacă bezna nopții luase în stăpânire împrejurimile, Meginsalr era un adevărat furnicar.

Apropiindu-se, Alva izbuti să audă vocea unchiului ei răzbătând din enorma încăpere. Se proțăpi lângă ușă, lipindu-și urechea de lemnul acesteia. Sunetele din interior erau limpezi și Alva își dădu seama pe dată că înăuntru se adunaseră toți cavalerii. Nu era deloc bine. Însemna că în întunecimea nopții se dezvăluia un fapt care avea să afecteze întreaga suflare a așezării.

— Nu înțeleg ce-mi spui, Erik! tună Magnus. E o poveste tare încâlcită. Sunt prea multe lucruri pe care nu le știm, iar dacă dorești să fac cercetări în continuare am nevoie de toate informațiile. Cavalerii pot lua loc. Îl voi descoase chiar eu pe străinul acesta din fața noastră, ca să aflu ce s-a petrecut astă-noapte. Cunosc limba pe care o vorbește.

Alva nu putea distinge decât o înșiruire de cuvinte

ciudate într-o limbă necunoscută, un murmur neliniștitor, acoperit la răstimpuri de zarva care cuprindea sala.

— Bolborosește total anapoda, spuse unul dintre cavaleri. Nu-l putem înțelege.

— Vorbește în graiul celor de dincolo de mare, îi lămurii Magnus. În engleză. Am deprins destule cuvinte din limba lor în cursul peregrinărilor mele, încât o să vă pot traduce. Așa că ne vom dumiri până la urmă ce vrea să spună, dar trebuie să aveți răbdare și să faceți liniște, pentru că omul e foarte înfricoșat și o să am mult de furcă până când voi reuși să-i aflu povestea.

Alva auzi cum băncile trosneau în vreme ce bărbații se așezau, iar inima ei începu s-o ia la galop. Avea să audă un om vorbind în limba englezilor. Magnus grăi din nou:

— Aduceți-l pe călugăr mai aproape.

O voce răsună din mulțime:

— Ce-i acela un călugăr?

Magnus i-o tăie la repezeală:

— V-am rugat să nu ne întrerupeți! Vă aflați în fața unui călugăr – omul acesta pe care-l vedeți cu toții. Uitați-vă bine la straiile și la pletele lui.

Alva blestemă ușa zdravănă din lemn, căci o împiedica să-l vadă și ea pe acel om interesant, sosit de peste mări. Îl auzi pe Magnus continuând:

— Englezii se închină unui singur zeu, nu mai multora.

Ei nu au clarvăzători sau proroci, ci preoți care le vorbesc oamenilor. Mai au și o tagmă de bărbați și femei care se-nchid de bunăvoie în locașuri sfinte, unde rostesc rugăciuni cât e ziua de lungă. Aceștia sunt călugării, iar bărbatul pe care-l vedeți e unul dintre ei. Și acum, faceți liniște, să auzim ce are de spus.

Deodată răsună o altă voce, șoptită și temătoare. Nou-venitul părea să vorbească într-un grai asemănător cu al Alvei, dar întrucâtva înmuiat. Fata asculta cu atenție. Limba semăna cu norvegiana pe care o vorbeau ei, însă cuvintele erau mai lungi, mai rotunjite, mai blânde. În timp ce călugărul glăsuia, Magnus îi traducea spusele pentru cei din sală.

— Străinul zice că se numește Edmund și că vine de la mănăstirea Lindisfarne din Regatul Northumbriei, aflat de-a lungul coastelor Mării Nordului. A slujit drept călugăr în acel loc încă de pe când era un băiețandru de opt ierni, ceea ce-nseamnă că și-a petrecut cincisprezece ani între zidurile mănăstirii.

Alva știa povești cu privire la insula Lindisfarne. I le istorisiseră tatăl și unchiul ei. Când auzi despre ea, simți un fior străbătându-i șira spinării. Unul dintre cavaleri sări în sus pe dată, urlând:

— Lindisfarne?! Insula aia amărâtă de pe coastele de nord-est ale Angliei? Îmi amintesc foarte bine călătoria

noastră în locurile acelea. Făgăduiala că acolo vom descoperi averi nemaipomenite nu s-a împlinit, iar prăpădiții peste care am dat pe insulă nu ar fi ridicat un deget ca să-și apere pământurile. Sunt sigur că și ăsta e un asemenea molău și că ne e dușman de moarte. De ce-ar trebui să-l ascultăm?

Magnus răspunse furios:

— Dar de ce voi, cavaleri ai Nordului, nu știți altceva decât să vă auziți vorbind? Uite ce e, omul a coborât la noi de pe munte, iar povestea lui are de-a face cu ținutul în care locuim. Ne-ar fi de folos să aflăm cât mai multe.

Apoi, adresându-se din nou călugărului, a continuat tălmăcirea:

— Spune că a avut parte de o călătorie lungă și grea către Kilsgard, în căutarea unei comori „cum nu e alta mai prețioasă“. El și tovarășul său, un războinic englez pe nume Wiglaf din Bamburgh, au urmat indiciile gravate pe un misterios sipet de os peste care au dat într-una dintre călătoriile lor pe meleaguri îndepărtate.

Ghemuit la picioarele Alvei, Fenrir fornăi puternic. Fata îl liniști cu blândețe și continuă să-și țină urechea bine lipită de lemnul rece al ușii, căznindu-se să audă mai multe despre acea lădiță enigmatică.

— Călugărul spune că sipetul era acoperit de simboluri, pe care el și însoțitorul său au încercat să le deslușească. Și mai zice că omul de la care au luat obiectul e un bețivan de

prin părțile noastre. Bărbatul acesta din Kilsgard, slobod la gură de felul lui, le-a spus că runele aveau să-i îndrepte către comorile pierdute din Lindinsfarne. I-au adus până aici, dar nu au izbutit să meargă mai departe, fiindcă nu au putut pricepe ultimele indicii de pe sipet.

— E o adevărată nebunie! vociferă alt cavaler. O lădiță misterioasă, pasămite găsită peste mări și țări, dar care vorbește despre comori ascunse aici? Știm bine ce comori se află în Kilsgard, de vreme ce chiar noi le-am adus pe mai toate în sala asta, a căpeteniei, după expedițiile făcute cu corăbiile. Spune doar bazaconii! Cine e bețivul acela de prin părțile noastre și de ce călugărul și tovarășul său ar fi bătut atât amar de drum pentru niște rune?

— Nu știi încă toate amănuntele, Eluf, răspunse Magnus, părând cam iritat.

Alva înlemni. Învățase că nu e bine să-l întrerupi pe Magnus când se află în toiul unei investigații.

— Eluf, dacă vei continua să mă întrerupi și să-mi dai lecții, nu vom ajunge niciodată la miezul misterului.

Magnus se întoarse către călugăr și reluară povestea.

— Susține că el și însoțitorul lui, Wiglaf, au poposit într-un luminiș de pe Degetul Uriașului, dar acolo au fost atacați peste noapte, în timp ce dormeau. Călugărul a văzut cum o siluetă cu gluga trasă peste față i-a doborât prietenul, l-a târât spre calul lui, după care au dispărut împreună în

galop. Speriat peste măsură și rămas singur, s-a hotărât să vină aici, unde crede că s-ar putea afla casa dușmanului, în speranța că își va salva tovarășul. Cam atât... Călugărul spune toate acestea cu sinceritate, încheie Magnus.

După ce vocile îngemănate ale călugărului și unchiului ei amuțiră, Alva se cutremură zdravăn. Povestea asta era de-a dreptul fascinantă! O lădiță tainică, plină de însemne secrete, numai bune de descifrat. Călători de peste mări, aflați în căutarea unei comori ascunse. O ființă solitară care atacă oameni pe munte și apoi îi răpește. Numai în visele Alvei erau posibile asemenea lucruri și iată că totuși povestea prindea contur dinaintea ochilor ei. Tremura de încântare și de teamă.

O altă voce răsună din mulțime:

— Dar de ce ne-am irosi timpul cu acest călugăr englez?

Magnus grăi cu obidă:

— Chiar nu pricepeți importanța dezvăluirilor sale? Un bărbat a dispărut pe muntele nostru. A fost atacat și luat pe sus. Asta-nseamnă că un răpitor, poate chiar un ucigaș, dă târcoale cetății noastre. Avem datoria de a ne apăra oamenii, iar ca s-o facem trebuie să descâlcim firele poveștii pe care tocmai am auzit-o.

„Ha, ha, ha! Sunt persoana cea mai potrivită pentru a dezlega misterul acesta. Cu siguranță că, diseară, unchiul va avea nevoie de ajutorul meu!“ gândi Alva.

Magnus continua să vorbească dincolo de ușa de stejar.

— Căpetenie Erik, se cuvine să ne purtăm cu acest călugăr ca și cum ne-ar fi oaspete. Oamenii de pe insula lui au fost atacați de ai noștri, iar el a dat dovadă de multă cutezanță ca să vină încoace în toiul nopții. Ar fi bine să-i găsim un loc unde să poată dormi în siguranță, căci am îndoieli că va putea să ațipească în sala asta, printre atâția cavaleri.

Alva auzi apoi glasul cunoscut, cald, al lui Erik.

— Magnus, te numeri printre cei mai iscusiți oameni ai noștri, mai ales când e vorba de a duce la bun sfârșit astfel de cercetări. Poți lua cu tine doi dintre cavalerii mei, urmând să mergeți în locul unde călugărul pretinde că au fost atacați, încât să te convingi de adevărul spuselor sale.

Un murmur se auzi din întreaga sală. Alva știa că bărbații nu erau mulțumiți că Magnus se bucura iarăși de favoruri din partea căpeteniei.

Apoi, discuția alunecă spre alte subiecte: unde s-ar fi convenit să doarmă călugărul, ce ar fi fost de făcut dacă acesta s-ar fi considerat ostatic, cine era potrivit să-l însoțească pe Magnus. Îndepărtându-se de ușă, Alva răsuci povestea călugărului pe toate părțile în căpșorul său. Știa că ar fi trebuit să se întoarcă în pat cât mai repede. Mama ei era din cale-afară de obosită, fiindcă pe Ivan se vede treaba că-l bântuiseră elfi și de aceea, în nopțile din urmă, se zvârcolise în chinuri. Ar fi trebuit să facă întocmai ce se cuvenea, să se arate gata

să-și ajute mama în zorii zilei. Dar apoi Alva zări lângă ușă pelerina de călătorie a călugărului, iar hotărârea i se limpezi în minte. Misterul era o ispită mult prea mare pentru ea. Avea să-și ajute unchiul să descâlcească povestea străinului. Magnus pierdea prea multă vreme discutând despre toate detaliile și făcându-și griji în privința oaspetelui. În schimb, ea ar fi fost în stare să se miște repede – altminteri, indiciile ar fi putut dispărea între timp. Nu-i spusese chiar el asta? Înșfăcă pelerina călugărului și o trecu pe sub nasul lui Fenrir, ca s-o adulmece și să-i rețină mirosul.

— Ia-i urma, îi ceru fata, iar lupul argintiu porni pe dată, conducând-o spre pădure.

Porțile principale ale cetății nu erau păzite, fiindcă toți cavalerii care altfel stăteau de veghe se grăbiseră către sala cea mare la sosirea străinului. O cărare lungă se întindea pe marginea râului. După câteva sute de pași se ajungea la o răspântie, iar de acolo un drum ducea spre nord, în vreme ce altul șerpuia în sus, către Degetul Uriașului.

În lumina lunii, muntele părea tăcut, închis în gânduri întunecate. Avea obiceiul să schimbe multe stări de spirit, dar Alva le știa bine pe toate. Petrecuse vreme îndelungată explorându-i stâncile și crevasele, mai mult timp decât ar fi fost normal pentru o fată de vârsta ei. În cele douăsprezece ierni ale vieții sale, colindase adeseori pe creste, în căutarea unor dovezi care să adeverească istoriile despre Marea Bătălie, atunci

când uriașii și piticii sculptaseră împrejurimile muntelui.

Ar fi vrut să creadă acele mituri, dar ochii ei ageri nu zăriseră nicio urmă din cele câteva zeci de mii de leșuri care se presupunea că ar fi zăcut îngropate la poalele muntelui. Alva crezuse dintotdeauna mai degrabă în ceea ce vedea cu ochii ei decât în vorbele care-i ajungeau la urechi. Însă de curând se simțise atrasă de munte dintr-o altă pricină – pentru legătura cu tatăl său. Se plimbaseră împreună pe aici foarte des, înainte ca acesta să plece, astfel că era locul unde se simțea cel mai aproape de el. În plus, astfel evada din atmosfera apăsătoare de acasă.

Alva continuă să alerge pe pantele înclinate ale Degetului Uriașului, în vreme ce drumul principal ocolea povârnișurile. Nu se gândea încotro merge, întrucât, la urma urmei, urcase acele poteci de sute de ori mai înainte. În schimb, se gândea la unchiul ei și la tensiunile care creșteau din ce în ce mai mult în sânul micii ei familii, cândva foarte unite. Toată lumea era fericită pe vremea când tatăl Alvei se afla încă în Kilsgard. O lua cu el în tot felul de aventuri. Iar Magnus îi istorisea nenumărate lucruri uimitoare din călătoriile lui și-i dezvăluia amănunte din cazurile pe care le dezlegase. Mama îi muștra discret pe amândoi bărbații fiindcă se purtau cu Alva ca și cum ar fi fost de-o vârstă cu ei. Dar de când tatăl plecase, atmosfera era foarte diferită. De ce oare avea parte acasă de atâta ostilitate mută?

Fără să vadă pe unde calcă, goni mai departe prin întuneric, urmându-l pe Fen, care, încrezător, zburda iute în fața ei. Drumul devenea tot mai greu. Pietrele de sub tălpile fetei erau alunecoase, și până și Fen o conducea spre o viroagă adâncă, unde râul se învolbura, după ce se prăvălise într-o cascadă. Alva simți cum i se strânge inima – și dintr-odată înțelese: chiar acolo se aflase în vis! Fusesse oare o profeție? Coșmarul înfățișa propria-i moarte? Mintea îi spunea să se oprească și să se întoarcă, dar inima și picioarele îi dădeau ghes să urmeze lucirea argintie a siluetei lui Fenrir, care alerga tot mereu înainte.

Alva începu să se miște mai repede, încercând să treacă de locul în care căzuse în vis și să se refugieze mai sus, pe vreun tăpșan sigur. Însă – de parcă zeii o manevrau ca pe o păpușă trasă de sfori, râzând de ea – simți creanga groasă care-i punea piedică în coșmar. Se dezechilibra și se rostogoli în față, către marginea prăpastiei. Știa ce urmează. Asistase deja la scenă. Avea să cadă. Avea să se preschimbe în apă și vânt. Râul era pe cale să o înghită...

Dar, la fel de rapid pe cât căzuse, Alva simți cum trupul i se zdruncină și tresaltă, în urma unei smucituri puternice. Stâncile întunecate și apele vijelioase păreau în continuare gata s-o înghită, și totuși nu păreau să se mai apropie. Auzi în spatele ei un zgomot înfundat. Întorcându-se încetșor, zări colții ascuțiți ai lui Fenrir lucind în lumina lunii.

Lupul îi apucase cu dinții pelerina și ședea cu labele strașnic înfipte în pământ. Jumătate din corpul Alvei atârna dincolo de marginea stâncii, dar Fenrir își împlântase ghearele puternic în terenul solid, mârâind în timp ce mergea anevoie îndărăt, târând-o pe față spre siguranța unui petic de pământ ferm. Proptindu-se în mâini, Alva se cățără înapoi pe stâncă. Cei doi se prăbușiră istoviți pe sol, abia recăpătându-și suflul. Fenrir o salvase.

Alva suspină, apoi îl trase mai aproape, încolăcindu-și brațele în jurul gâtului prietenului ei. Își îngropă fața în blana lui moale și groasă.

— Ești mereu cu un pas înaintea, salvatorul meu drag!

Fenrir își întoarse spre ea ochii de un albastru întunecat, frecându-și ușor botul de obrazul fetei. Cei doi câștigaseră în fața Sorții. Moartea nu reușise s-o înșface pe Alva.

Așteptă o clipă să-și revină, în timp ce inima îi bubuia, gata-gata să-i sară din piept. În gură simțea încă gustul panicii. Ridicându-se în picioare, îl zori pe Fenrir să-și continue drumul.

— Hai, băiete! Sunt sigură că i-ai luat urma călugărului. Trebuie să ajungem acolo înaintea celorlalți!

Lupul se întoarse și, într-o clipită, se transformă într-un fulger de argint care se strecura cu mare iuțeală printre copaci. Paznicul ei credincios cunoștea drumul, iar acum Alva nu trebuia decât să-l urmeze.